

Ilustracje: Marina Illich, Sylwia Malon

Jarosław Siek OLIWIER I TAJEMNICZA KSIĘGA

BOMBKA
WYDAWNICTWO

ISBN: 978-83-7655-080-0

9 78 83 76 55 0 8 00

Zrealizowano na zlecenie Urzędu Miasta Oświęcim

Żył w Oświęcimiu mały Oliwier,
który lektury czytał łapczywie.
Pożerał książki jak rybki rekin
i chodził co dzień do biblioteki.

Kiedy raz znalazł stary unikat
zawierający cyfry i szkice,
szybko zasięgnąć pragnął języka,
aby rozwikłać tę tajemnicę.

Po całym mieście zaczął się kręcić.
Wszereż i wzdłuż przeszedł cały Oświęcim –
miasto zieleni, kwiatów, kolorów.
Pytał znajomych i profesorów,
archeologów i historyków,
lecz każdy mówił: „Nie wiem, chłopczyku!”.

Któż tę zagadkę odgadnąć zdoła?
Wtem przemówiła do niego Soła:
„Mieszka tu w zamku gość siwobrody.
On ci pomoże! Nie leję wody!”

Oliwier szybko przyczesał włoski.
Przeczesał cały zamek piastowski
(w muzeum chodził w śmiesznych bamboszach),
aż wreszcie natknął się na kustosa,
który wyjaśnił mu, że te kody
to długa lista skarg od przyrody!

„Nie wszyscy, chłopcze, oświęcimianie
dbają o śmieci segregowanie.
Trzeba zagonić ich do nauki!
Dziś łatwo na dnie akwenu Kruki
można starego znaleźć buciora,
a w okolicach tegoż jeziora
jest ponoć kilka wysypisk dzikich!
Tylko spokojnie i bez paniki!
Większość mieszkańców ma dobre chęci,
lecz wszyscy muszą dbać o Oświęcim –
miasto kolorów, kwiatów, zieleni.
Przyzwyczajenia złe trzeba zmienić!

Czy to się uda? Ja w ludzi wierzę!
Zajmij tą sprawą się, Oliwierze,
i przynieś ulgę naszej przyrodzie,
bo z nią należy zawsze żyć w zgodzie!”

Nazajutrz z rana pisano w prasie,
że złym nawykom zapobiec da się!
Pod Oświęcimskim Centrum Kultury
rzekł jakiś facet: „To zwykłe bzdury!
Śmieci mam trzymać w koszach i worach?
Te pojemniki to jakaś zmara!
Po co od razu wpadać w histerię?
Wrzucę do tego kosza baterie
i jeszcze trochę zwietrzałych leków”.
„Co ty wyprawiasz? Rety, człowieku! –
krzyknął Oliwier. – To nie są kpiny,
śmieci się mogą zmienić w toksyny!
Jeśli do gleby trafią lub wody,
wówczas wyrządzą ogromne szkody!”

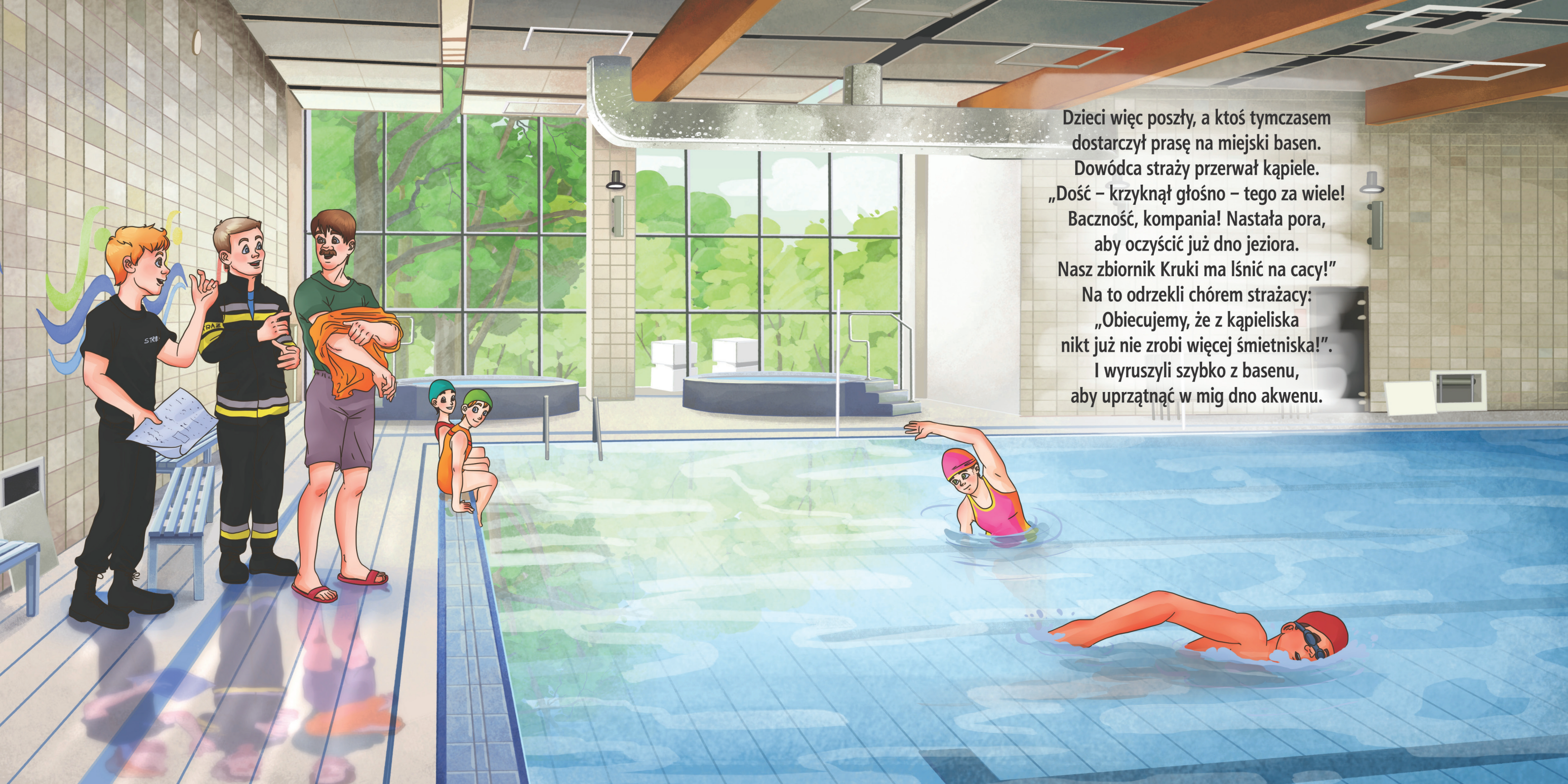

Wieść się rozniosła i wnet na Rynek
przybył tłum chłopców oraz dziewczynek,
aby zapobiec wielkiej aferze.
„Co mamy robić? Mów, Oliwierze!”

Oliwier zaczął im opowiadać:
„Mamy, kochani, problem nie lada!
Przyroda chyba jest obrażona,
bowiem w tej księdze na wielu stronach
twierdzi, że trudno z nami wytrzymać,
że się troszczymy mało o klimat!
Na właścicieli psów ostro psioczy,
że nie przejrzeliby jeszcze na oczy,
bo nie sprzątają po swych zwierzętach.
Że w końcu muszą się opamiętać,
bo przez to mogą chorować dzieci!
Że człowiek rzuca śmieci jak leci
i że je pali mimo ostrzeżeń!”
„Zróbmy z tym szybko coś, Oliwierze” –
rzekła dziewczynka mała szczerbata.
„Dobrze, zacznijmy sprzątanie świata!”

Możemy również przez cały dzień
posadzić w mieście sporo sadzonek!
Im więcej krzewów i drzewek młodych,
które zwalczają toksyczne smrody,
tym większa radość naszej przyrody!
Wszak są w tej księdze na to dowody!”

Dzieci więc poszły, a ktoś tymczasem
dostarczył prasę na miejski basen.
Dowódca straży przerwał kąpiele.
„Dość – krzyknął głośno – tego za wiele!
Bacność, kompania! Nastała pora,
aby oczyścić już dno jeziora.
Nasz zbiornik Kruki ma lśnić na cacy!”
Na to odrzekli chórem strażacy:
„Obiecujemy, że z kąpieliska
nikt już nie robi więcej śmietniska!”.
I wyruszyli szybko z basenu,
aby uprzątnąć w mig dno akwenu.

Dzieci zaś miasto obeszły wkoło,
a gdy na plantach były nad Sołą,
dało się słyszeć, jak bzyczą pszczoły:
„Ach, jak jest pięknie w dolinie Soły!
O jej walorach fauny i flory
aligatory, lwy i kondory
roznoszą wieści po całym świecie.
Jak ktoś wyrzucić zechce tu śmiecie
(choćby papierek mały lub szkiełko),
to mu wbijemy w zadek żądętko!”.

Wtem wstał z ławeczki jakiś staruszek:
„Chciałbym wyrzucić z domu garnuszek,
sprzęt elektryczny, elektroniczny,
leki i trochę środków chemicznych,
pralkę, wersalkę, żebro z grzejnika...
Wiem, że na Bema i na Szewczyka
są przyjmowane takie odpady,
lecz sam tam zanieść ich nie dam rady!”
Oliwier odrzekł: „Dziadziusiu miły,
ja i dzieciaki mamy dość siły.
Nie należymy do obiboków”.
I z odpadami poszli do PSZOK-u.

Gdy ujrzał dzieci szef składowiska,
to je gorąco witał i ścisnął.
„Jakże jesteście wszyscy cudowni!
Muszę was, brzdące, bardzo pochwalić.
Chodźcie do naszej supersortowni,
która się mieści w tej wielkiej hali.
Mamy w niej bowiem do segregacji
sporo urządzeń i instalacji.
O, tutaj linia jest sortownicza.
Sto ton odpadów, jak się wylicza,
posegregować na dobę może.
Ma siłę większą niż nosorożec!”

Dzieci stwierdziły: „Owszem, fajowa”
i poszły dalej śmieci sortować.
Potem sadziły jodły i buki.
Wtem wyszedł nurek z jeziora Kruki
ze zwisającym z wąsów sitowiem
i rzekł, że sporo dziś ma na głowie!
Po chwili drugi też się wynurzył:
„Łatwiej wyłowić śmieci z kałuży
albo z kanapki zdjąć marmoladę.
Ale bez obaw – dam sobie radę!”
Głowę wychylił po chwili trzeci:
„Wszyscy musimy sortować śmieci!”

Dzieci więc poszły sprzątać na skwerze.
Wtem ktoś wykrzyknął: „Spójrz, Oliwierze!

Dlaczego pani tego teriera
nie chce po piesku kupek pozbierać?”.

Oliwier podszedł więc do kobiety:
„Nie mamy tutaj psiej toalety!
A w tych odchodach żyją bakterie!
Kto ma to sprzątnąć? Chyba nie terier?
Może kominiarz albo ogrodnik?
Jak pies nabrudzi czasem na chodnik,
to się, paniusiu, z pieskiem nie znika,
tylko sprzątnąć trzeba z chodnika!”

„Jak możesz Bąbla i mnie stresować! –
krzyknęła dama. – Kto cię wychował?!”

Na szczęście byli w tej okolicy
dwaj energiczni miejscy strażnicy:
„Bardzo nam przykro, ale mandacik
musi paniusia za psa zapłacić!”

„A za bezpańskie kto płaci psiska?”

„Zwierzęta łapie się do schroniska.
Chociaż wspaniąta jest tam opieka,
część z nich na pana nowego czeka”.

Wszyscy w radosnym byli nastroju,
a potem poszli na plac Pokoju,
by przy fontannie ciut się odświeżyć.
Nagle ktoś krzyknął z zamkowej wieży:

„Weźcie ze sobą jakąś gotówkę!
Pora rozpocząć EKOMAJÓWKĘ!”.
Nastrój panował tam wyśmienity.
Jeśli przynosił ktoś sprzęt zużyty,
czyli tak zwane elektrograty,
dostawał za to przepiękne kwiaty.

Wszyscy mówili wiele przejęci:
„Ależ czyściutki jest nasz Oświęcim –
i już tak odtąd będzie na co dzień,
bowiem z przyrodą warto żyć w zgodzie!”.

